

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

Anul 61 • Seria II • Nr. 562 • Miercuri 1 octombrie 1958 • 8 pagini — 15 bani

Clădirea noului cămin cultural din Poiana, raionul Sebeș.

LA COMANA

Reportaj în versuri

Satului, Comana i se spune,
Cum am apucat din moși-strămoși,
Că de moșteneam și vreo minune
O destăinuiam chiar bucuroși.

Noi sintem pe plăurile-acestea
Cum ar zice lumea, venetici,
În alt loc ne-am început povestea;
Zmeii însă, i-am răpus aici.

Că nu ne-astepta, prea bine știm, pomana,
Masă-ntinsă — doar pământul gol
Cu-acest nume, ca un cântec drag, Comana,
Iar pe cer, tipind, cocorii — stol.

Singuri, cu mâini goale-n mijlocul cîmpiei,
Ai, ce-am mai tras tarpa pe uscat,
Zău, nici dracul nu și-ar fi-nțărcat copiii
Pe pământu-acesta blestemat.

Și-uite-asa ne amăram noi viața
Saturați de chinuri, pină-n gît,
Pînă-și arată și la Comana fața
Fericirea jinduită-atît.

Cum sosi și-n care zi anume? I
Nu trecu de-o dată orice prag,
Însă, pentru toți, ea poartă doar un nume
Și „partid” e numele cel drag.

Miinile noastre istovite,
N-au mai stat neputincioase-n șold,
Furnica în vine, plin de noi ispite,
Sînțele obșteșcului imbold.

Ne-am zbatut, ne-am tot căznit, și tată
Miinile-nfrățite strîns ce fac:
Ce mai țarină se-ntinde-imbelsușată,
Într-un cîmp de mii de ani sărac!

Iată ce pădure de porumburi, verde
Mai dihai de cit pe Bărăgan,
În nămieza mare omu-aici se pierde,
Căutînd spre mării vreun liman.

Spre Constanța, camioanele-n-cărcate,
Cînd se-nșiră, mîndre, toate trei,
Parc-ar duce tone de nisip în spate,
Se tot leagănă sub sacii grei.

Iar acasă, podu-i plin și culmea plină —
Nu ne este truda în zadar,
Pomii în livada tînără se-nchină
Sub poveri de roade, în Gustar.

Casele, poftim, ca niște mîndre fete!
Soarele se-nvîrte-n jurul lor!
Și sorbindu-le din ochi cu-atîta sete,
E uimit oricare trecător.

Că'n sfîrșit și-aici la noi, peste Comana,
Unde-am jinduit atît alt trai,
Fericirea își respiră, darnic, mana
Ca o ploaie veselă de mai.

Nicolae Stoian

„SATUL NOSTRU AZI”
este tema concursului organizat de revista
„ALBINA” în cinstea celei de a 11-a
aniversări a proclamării Republicii
Populare Romine.

(Citit în pag. a 2-a condițiile de participare la concurs).

In acest număr:

- La căminul cultural din Ghidigeni (pag. 2)
- Ca să știe tot satul (pag. 3)
- O sărbătoare a cîntecului și dansului hunedorean
- Contorile lui Nicolae Alan (pag. 4-5)
- Țara celor 600.000.000 (pag. 6)
- Ce urmărește constituția generalului De Gaulle (pag. 7)

DE ZIUA ARMATEI NOASTRE POPULARE

Poporul român și militarii armatei noastre populare sărbătoresc la 2 Octombrie, Ziua Forțelor Armate ale Republicii Populare Romine.

Făurirea Armatei noastre populare este strîns legată de transformările radicale ce au avut loc în viața politică și economică a țării noastre, de munca desfășurată de partid în rîndul fostei armate burghezo-moșierești, pentru lămurirea militarilor asupra caracterului și scopului armatei vechiului regim, asupra caracterului nedrept al războiului antisovietic, pentru scoaterea Romîniei din acest război cotropitor și participarea ei la lupta împotriva fascismului.

Alături de trupele sovietice, 30 de divizii din țară și divizia de voluntari romîni „Tudor Vladimirescu”, formată în U.R.S.S., au participat la eliberarea completă a teritoriului țării. După luptele grele purtate la Sf. Gheorghe, Orba de Mureș, Oradea, Cluj, Satu Mare, la 25 octombrie 1944, a fost eliberat orașul Careii Mari și o dată cu aceasta s-a desăvîrșit dezrobirea întregului teritoriu al țării de sub ocupația fascistă. Luptînd în continuare alături de armata sovietică, armata noastră a participat la eliberarea de sub jugul fascist a popoarelor ungar și cehoslovac.

Înlăturarea monarhiei — dușman înrăit al poporului și sprijinul cel mai important al claselor exploatare — a însemnat și înlăturarea ultimei piedici în calea făuririi armatei de tip nou.

Aplicînd în mod creator învățătura marxist-leninistă, cu privire la selecționarea, creșterea și promovarea cadrelor, partidul nostru a asigurat armatei o compoziție de clasă corespunzătoare. În armată au fost promovați ca ofițeri oameni ai muncii cu experiență revoluționară și tineri fii de muncitori și țărani muncitori.

Prin grija partidului s-au

creat în armată organe politice, organizații de partid și utemiste, care au adus un aport însemnat la făurirea armatei populare. Acestea, ducînd lupta pentru traducerea în viață a liniei partidului, au asigurat o înaltă ținută morală în rîndul armatei, contribuind efectiv la ridicarea necontenită a pregătirii de luptă și politice, la întărirea disciplinei militare și a vîgilenței revoluționare.

Ca urmare a grijii și măsurilor luate de partid și guvern, într-o perioadă de timp relativ scurtă, armata noastră s-a transformat într-o armată de tip nou, care, pentru prima oară în istoria țării noastre, apără interesele maselor largi populare de țara orase și sate și nu interesele de înăvîțire și huzur ale unui grup restrîns de exploatare. Noua armată, născută din popor și educată în spiritul internaționalismului proletar este apărătoarea fermă a cuceririlor revoluționare-istorice ale oamenilor muncii de pe întreg cuprînsul patriei. În acest scop, ea este înzestrată cu echipament și armament din cele mai moderne.

Armata noastră populară este continuatoarea unor strălucite tradiții de luptă ale poporului român pentru libertate și o viață mai bună. Tradițiile luptei pentru libertate și independență națională ale arcașilor și plăeșilor lui Mircea cel Bătrîn, Ștefan cel Mare, Mihai Vodă Viteazul și Ion Vodă, alături de tradițiile luptei curajoase a fiilor clasei noastre muncitoare — comunistii — și cele ale luptei dure de către ostașii romîni în războiul antihitlerist, constituie un element important în dezvoltarea patriotismului socialist și a internaționalismului proletar. În ridicarea continuă a conștiinței politice a militarilor și îi mobilizează la obținerea de noi succese în pregătirea de luptă și politică.

Militarii armatei noastre se bucură de toate drepturile politice acordate cetățenilor R.P.R. Astfel, mulți dintre ei sînt așezați deputați în Marea Adunare Națională și în sfaturile populare. Militarii aparținînd minorităților naționale — unguri, germani, tătari etc — se bucură de aceleași drepturi ca militarii de naționalitate romînă. Aceste drepturi politice largi ale militarilor duc la întărirea unității și legăturii dintre armată și popor, la creșterea devotamentului armatei față de popor.

Oamenii muncii din patria noastră inconjoară cu dragoste și încredere puternică sa armată, scut de nădejde al vieții noastre noi și-i urează noi succese în întărirea capacității de apărare a Patriei.

Satul nostru

Concursul organizat de revista noastră începe la data de 5 octombrie a.c., și se va încheia la 30 decembrie a.c., zi în care poporul nostru muncitor va sărbători cea de a 11-a aniversare a proclamării Republicii Populare Române.

Concursul urmărește oglindirea în coloanele revistei, prin reportaje, schițe, povestiri, poezii și lucrări de folclor, a celor mai însemnate realizări înfăptuite în satele patriei noastre în anii puterii populare: transformarea socialistă a agriculturii, sporirea producției agricole, înfăptuiri din domeniul cultural, dezvoltarea atitudinii noi față de muncă și față de proprietatea obștească, demascarea acțiunilor dușmanului de clasă, combaterea misticismului și a superstițiilor etc.

La concurs pot participa toți cititorii și corespondenții revistei „Albina“, colectivități, întovărășiți, țărani muncitori cu gospodării individuale, muncitori, ingineri și tehnicieni din G.A.S. și S.M.T. De asemenea, la concurs pot participa învățători, profesori, medici și funcționari din satele țării.

Se vor acorda următoarele premii:

PENTRU CELE MAI BUNE REPORTAJE, SCHIȚE, POVESTIRI:

un premiu	I de	800 lei
două premii	II a cite	600 „
două premii	III a cite	400 „

PENTRU CELE MAI BUNE POEZII

un premiu	I de	500 lei
un premiu	II de	300 „
un premiu	III de	250 „

PENTRU CELE MAI BUNE CULEGERI DE FOLCLOR

un premiu	I de	600 lei
două premii	II a cite	400 „
două premii	III a cite	300 „

De asemenea vor fi acordate numeroase mențiuni.

Lucrările trimise în cadrul concursului vor fi adresate: Revistei „Albina“ — București Piața Scintei Nr. 1. — cu mențiunea „Pentru concurs“.

Cele mai bune lucrări primite în cadrul concursului vor fi publicate în paginile revistei.

Aspect de la faza republicană a concursului

Intrecerea grupelor sanitare ale Crucii Roșii

În zilele de 28 și 29 septembrie s-a desfășurat pe Stadionul Tineretului din București lăză republicană a celui de al IV-lea concurs al grupelor sanitare ale Crucii Roșii. La această lăză finală, pe țară, au participat 18 grupe sanitare din fabrici, instituții, unități agricole socialiste și cartiere, frunțase pe regiuni.

La festivitatea de deschidere au luat parte tovarășii Ion Gheorghe Maurer, președintele prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R., Petre Borilă și Ștefan Voitec, vice președinți ai Consiliului de Miniștri, conducătorii unor instituții centrale și obștești, precum și un numeros public.

Grupele participante la concurs și-au demonstrat cu prisosință utilitatea lor în lupta pentru apărarea sănătății oamenilor muncii; ele au arătat că stăpinesc, practic și teoretic, cunoștințele necesare pentru acordarea primului ajutor în caz de boală sau accident.

Crucea Roșie a R.P. Române, are organizate în toată țara aproape 3.000 de asemenea grupe, cuprinzând peste 60.000 echipieri și echipiere. Merită a fi subliniat faptul că din acest număr, aproape jumătate acționează în mediul rural: în gospodării agricole colective, G.A.S. S.M.T., sate etc. În afara faptului că acordă primul ajutor accidentaților, aceste grupe joacă un rol de seamă în antrenarea populației la cursurile sanitare, în răspindirea regulilor de igienă, în atragerea cetățenilor la acțiunile sanitaro-antiepideactice și altele.

În cadrul fazei pe țară, printre grupele care au fost distinse cu mențiune se află și grupa sanitară de la gospodăria agricolă colectivă „Victoria“ din Nădlac, socotită cea mai bună grupă de Cruce Roșie din regiunea Timișoara. Ca și acum câțiva ani, fiind a obținut premiul întâi, grupa sani-

tară a colectivității din Nădlac a acționat cu multă pricepere în toate probele, vădind o bună pregătire și multă voință. Dar activitatea echipierilor de la „Victoria“ este mult mai vastă. Despre aceasta am aflat stînd de vorbă cu doctorul Ștefan Tiriac, îndrumătorul tehnic al grupei. În întreaga comună se simte din plin munca acestor activiști voluntari pe tărîmul apărării sănătății omului. În primul rînd datorită răspindirii sub toate formele a regulilor de igienă. Așa, de pildă, echipiera Suzana Fabri difuzează cu regularitate, la stația de radioficare, sfaturi medicale. Anisia Gupariu activează la școala mamei de la casa de nașteri; Ana Chilla și Iuliana Gombaș vizitează foarte des și controlează păstrarea curățeniei la ateliere și la căminul de zi. Alte echipiere, cum ar fi Elisabeta Beracko, Paulina Palic și Ana Doval conduc posturi de prim ajutor. În încheiere doctorul Tiriac ne-a vorbit despre felul cum grupa sanitară organizează cu femeile din comună discuții pe teme sanitare, citindu-le totodată diferite broșuri; despre faptul că datorită muncii grupei în comună a scăzut simțitor procentul de îmbolnăviri; despre sprijinul ce l-a primit de la echipieri în cadrul acțiunilor de vaccinare, de respectarea regulilor de igienă în timpul mesei la cîmp, de combatere a foliculitei leacurilor băbești de către unii oameni mai înpoeiați.

Cel de al IV-lea concurs al grupelor sanitare de Cruce Roșie a luat sfîrșit. Cei mai buni au fost distinși cu premii și mențiuni, ca o recunoaștere a temeiniciei lor pregătiri. Pe locul întâi s-a clasat pentru a doua oară grupa sanitară de la uzinele „I Mai“ Ferneziu-Baja Mare; pe locul doi, grupa sanitară de la Combinatul textil Cîsnădie Sibiu-Orașul Stalin, iar pe locul trei grupa sanitară de la uzinele „I Mai“ Floești.

Reporter

Bărăgan, pămînt cu flori...

Foale verde, trei cicori
Bărăgan, pămînt cu flori
Porți la sinul tău comori —
Fiecare sat e-o floare
Mîndră și mirositoare
Cu mireasmă-mbătătoare;
Cine pe-aci se petrece,
Nu-l mai vine să mai plece
C-au venit timpuri, venit,
Și-are omul tral tîhnit
Că sint colectivele,
Cum pe cer sint stelele...

Bărăgan, pămînt cu flori,
Haralci sint ai tăi feciori,
Harnice-s și fetele
Că se duc cu celele
Depăntăd cîntările
Și muncesc pe cîmp mînos
Să crească rodul frumos
Ca s-ajungă țara toată,
Mai frumoasă, mai bogată.

Cules de la CIREA ALEXANDRINA din comuna Bordsuani, raionul Fetești, reg. Constanța

La poalele unei păduri de faș și stejar se află Ghidigeni, o comună a raionului Tecuci. Ulățele largi și curate, străjuite de-o parte și de alta de pomi, casele proaspăt văruiate, altele nou construite, din care răzbate pînă departe, în tumultul pădurii, ecoul cîntecelor populare de la difuzoare, dovedesc interesul gospodarilor de pe aceste plaiuri moldovene pentru tot ceea ce-i plăcut și frumos.

La căminul cultural, așezat în centrul comunei, formațiile artistice se pregătesc pentru al cincilea concurs. Brigada artistică de agitație are de întocmit un program în care și-a pus de gînd să arate realizările oamenilor din Ghidigeni. Dar cum să scrii în versuri atîtea și-atîtea cifre? Două gos-

LA CĂMINUL CULTURAL DIN GHIDIGENI

podării colective, patru întovărășiri agricole în care muncesc laolaltă nu mai puțin de 98 la sută din familiile existente în Ghidigeni. Lucrînd pămîntul după regulile agrotehnice, așa cum scrie la carte, gospodăriile colective au obținut cu 400 kg. grîu mai mult la hectar, față de întovărășiți, iar aceștia, la rîndul lor, cu 260 kg. față de țărani individuali. O recoltă bună a atras după sine și un surplus de produse agricole, dînd posibilitatea realizării planului pe comună la cele 173 tone de cereale contractate cu statul. Și acestea nu sint singurele cifre pe care brigada artistică

de agitație a tinerilor colectivști le prezintă. Cu cine să înceapă mai întâi textul? Frunțași în muncă sint mulți. În sport și-n activitatea culturală de asemenea. Despre ce să mai vorbească textul? Despre corul căminului cultural, care a ajuns la 50 de persoane, atrăgînd în rîndurile sale noi și noi talente, ca soliștii și recitatorii Constantin Lăcătușu și Maria Palade? În timp ce colectivul de creație al brigăzii artistice de agitație, împreună cu Vasile Gheorghiu, directorul căminului cultural, învățătorii Alexandru Dumitru și Silvia Mîndru, compuneau textul de brigadă, într-o sală alăturată a răsănat melodia unui cîntec cunoscut: „Din inimă îți cînt, țara mea“. Corul și-a început repetițiile.

Cartea constituie o altă pasiune a ghidigenilor. Slovele le-au pus la îndemînă nenumărate exemple de viață, eroism, dragoste, metode de muncă în vederea obținerii recoltelor bogate. Iată, rafturile de cărți sint aproape goale. Dacă ai să întreb pe bibliotecara Maria Ichim unde sint cărțile, ea îți va răspunde, clipînd șiret din ochii mici și negri:

— Unde să fie? La cititori. Nu credeți? Uitați-vă la grafic. 925 de cititori. Sau poate doriți să răsfoiți fișele.

Răsfoind cîteva fișe vei afla că sint mulți țărani din Ghidigeni care au citit 15 și chiar 20 de cărți în 3—4 luni. Pe fișele colectivitelor Ma-

ria Pricop și Mandița Pricop sint înșirate zeci de titluri: „Pămînt destelenit“ de Șolohov, „Mama“ de Maxim Gorki, „Mîntrea Cocor“ de M. Sadoveanu, „Desfășurarea“ de Marin Preda și diferite broșuri în legătură cu arta culinară, cu creșterea păsărilor și a viermilor de mătase. Constantin Rotaru, Ion Văideanu și Constantin Florescu au citit atîtea cărți, încît a fost nevoie de dublarea fișelor. Deprinderea și gustul de citit li s-a format mai întîi la cercurile de citit (14 asemenea cercuri de citit și biblioteci mobile există în Ghidigeni). Într-o bună zi cei trei tovarăși au deschis și ușa bibliotecii și au cerut Statutul model al întovărășirilor agricole. A doua zi au venit și au cerut lămuriri în plus față de cele citite.

Bibliotecara le-a explicat în amănunțime cum e cu haturile, cu sămînța, cu munca în comun, invitîndu-i totodată să participe la seriile de întrebări și răspunsuri organizate de bibliotecă pe tema Statutului gospodăriilor agricole colective și al întovărășirilor agricole, unde oamenii pun diferite întrebări în legătură cu munca în comun, fondul de bază etc.

Au trecut de atunci cîteva luni. Constantin Rotaru, Ion Văideanu și Constantin Florescu își lucrează pămîntul într-una din întovărășirile agricole. Ș ca ei sint toți cei 925 de cititori. Cartea și sfaturile tinerei bibliotecare, cit și seriile culturale de întrebări și răspunsuri recenzile tinute la bibliotecă i-au ajutat. Pasiunea ghidigenilor pentru citit este cunoscută în întreg raionul. Biblioteca lor, cu ocazia desfășurării fazei a treia a concursului între biblioteci „Nicoasă“ de țărani muncitori fără cititori a fost clasată pe primul loc pe raion.

Maria Stancu

Brigada artistică de agitație din comuna Morca, raionul Șimleu.

SANTIER în LUNCA DUNARII

S-a lăsat noaptea. Rutierul duce înfundat și ritmic. Merge de aproape un ceas și tot de atâtea timp băiatul care-l conduce îmi vorbește, mai mult strigând, despre o sumedenie de lucruri.

— Acolo i Gura Ialomiței — îmi arată tinărul cu mâna unde, către apus. — Aici, în dreapta, se lasă Luciu, o comună mare de tot. Ceva mai sus de ea e Răchitoasa, iar în partea cealaltă Piva Pietrii. Tot pământul cit vedeți cu ochii de la Răchitoasa pînă la Piva Pietrii, este al gospodăriilor colective din împrejurimi. Mai mult de 12.000 de hectare.

După câteva clipe de tăcere, băiețandru începu să-mi istorisească ce necazuri aveau ei pe aceste meleaguri...

Toamna, cînd începeau să cadă poile și mai ales primăvara, de îndată ce se topeau zăpezile, lunca Dunării în cea mai mare parte era acoperită cu o pînză cenușie de apă. Din această pri-

cină arăturile nu puteau fi începute decît tîrziu, tîrziu de tot. Vara, cînd nu cădea picătură de ploaie, intra roata căruței pînă la osie în crăpăturile pămîntului. Înainte se mai întimpla de se revărsa și Dunărea. De la un sat la altul nu se putea ajunge atunci decît cu barca. Oamenii erau cuprinși de disperare știind că toate nădejdele lor zac sub apă. Nu de mult însă, acest pericol care i-a amenințat de cînd se știu, a fost înlăturat. Colectiviștii, stăpîni ai acestor pămînturi, primind sprijinul material din partea organelor locale de stat, au trecut la îndiguire pe o mare porțiune de teren. Au mai rămas totuși întinderi mari acoperite în bună parte cu bălți — cam 3.000 și ceva de hectare, care nu foloseau absolut la nimic.

Dimineața, cînd nici nu se crăpase bine de ziuă, cîmpia care cu o seară înainte mi se păruse o nesfirșită pustietate, clcotea acum de viață. Căruțe, autocamioane încărcate cu oameni și unelte o brăzdau în lung și-n lat. Pe șantierul de la Luciu-Giurgeni începea o nouă zi de muncă. Stam de vorbă cu inginerul șef al lucrărilor, tovarășul Iulian Gheorghiu:

— După Consfătuirea de la Constanța — a început el să-mi povestească — colectiviștii din raionul Fetești s-au sfătuit cum să procedeze ca să mărească suprafața agricolă. Au cerut apoi sprijinul din partea comitetului raional de partid, pe care bineînțeles l-au primit imediat. S-a hotărît întocmirea unui plan de asanare a întregii suprafețe de pămînt mocirlos...

În timp ce discutăm, în baracă a intrat un bărbat voinic. S-a prezentat simplu și scurt:

— Sînt Ion Tudose, secretarul organizației de partid de la gospodăria agricolă colectivă „Vasile Roaită”. Am mai venit cu 11 oameni. La ce canal ne repartizați?

— Păi, tovarășe Tudose, gospodăria dumneavoastră s-a cam terminat porția, ca să zic așa.

— Și nu mai aveți nevoie? — întrebă noul venit.

— Ba da, cum nu? Uite, am

Pe șantierul de la Luciu-Giurgeni se muncеște cu însuflețire pentru terminarea lucrărilor.

să vă dau pe cineva să vă arate locul. Norma o știți: șapte metri cubi de om. Pămînturi cam tare pe acolo.

— Nu, tovarășe inginer. Ne repartizați și nouă cite 10 metri cubi de om. Vom munci mai mult. Ei și? Șoferul a promis că ne ajută și el. Vrem să fim în rînd cu toată lumea.

— Uite așa pățesc cu toți — ne spuse inginerul șef, după plecarea secretarului. De cînd am început lucrările, am refăcut planificarea de nu știu cite ori. Inițial, se hotărise ca fiecare colectivist să sape 10 metri. Dar țai-găsit. Rar cite unul care să nu-și depășească porția cu 3, 4 și chiar mai mulți metri cubi. Nicolae Anton, bunăoară, din Gura Ialomiței, a săpat 13 metri cubi, iar nevastă sa 10. Ba cu ei a venit și Nițu, copilul lor în vîrstă de 14 ani. „Să ajute și el la întins pămîntul, dacă de săpat nu poate”, mi-a spus taică-său. Lucrul cel mai de preț este că la aceste lucrări nu participă numai gospodăriile colective din partea locului, care vor beneficia de lucrări, ci și altele, mai îndepărtate din raion, ca cele de la Tăndărei, Sudiți, Hagieni și altele. Spune, mai poți să teții de planificare?

I-am dat dreptate. Ce poți face dacă pe șantierul Luciu-Giurgeni entuziasmul colectivizților lasă cu mult în urmă orice planificare?...

Julius Neigher

Scurte vești din sate

Pe ogoane și LA ARAT SEMĂNAT

De pe valea Bistriței sau a Mureșului, din cîmpia Tisei sau a Dunării, de pretutindeni ne sosesc scrisori. Cea mai mare parte dintre cele primite în aceste zile ale lui septembrie vestesc același lucru: zorul pentru a ara și semăna la vreme, orzul, grîul și secara.

Treabă făcută cu căibzuință

Tovarășul TACHE VASILACHE, colectivist din Cindești, sat de pe valea Bistriței, ne dă de veste că arăturile și însămînțările sînt în toi și pe tarlalele gospodăriei lor colective. Locul unde vor semăna grîu a mai fost arat odată în vară, iar acum toamna plugurile au intrat din nou. Asta însă numai după ce pe ogor au fost împrăștiate vreo 25 de care pline vîrf cu gunoi de grajd. După plug a urmat grapa, care a mărunțit și așezat pămîntul. „Cu ajutorul secției agricole raionale, gospodăria colectivă din Cindești a făcut schimb de sîmînță, primind de la baza de recepție grîu din soiul Cenad”.

O săptămînă record la Drănic

O săptămînă sătenii din Drănic, raionul Segarcea, s-au întrecut, terminînd arăturile și însămînțările. N-au rămas pe de lături nici învățătorii. Aflăm din scrisoarea tovarășului învățător P. NECULAU — corespondentul nostru din această comună — că la cîminul cultural au avut loc duminică de duminică conferințe legate de muncile agricole de toamnă. Zilnic la panoul din fața sfatului popular era scris cine-i în frunte și cine-i în coadă.

Zor și rînduială ca într-un scup

Maro zor e și pe cîmpul întovărășirii agricole „Drumul belșugului” din comuna Petelea, raionul Reghin, Regiunea Autonomă Maghiară. SIMION ONIȚĂ scrie că în aceste zile întovărășirea lor poate fi asemnuită cu un stup. Au de însămînțat cu grîu vreo 95 hectare. O parte dintre întovărășiți zoresc culesul porumbului de pe tarlaua unde acum în toamna se va semăna grîu. În alt capăt al perimetrului se ară și se grăpează. Sîmînța de grîu a fost dată prin prior și s-a făcut încercarea puterii de încolțire.

Cazul lui Petre Matei și al altora...

Petre Matei a intrat în colectivă după o prelungită chibzuială. Adică la vreo 7 ani de la înființarea ei. Pămîntul, trei pogone, îl are la o depărtare de 4 km. Citva timp l-a lucrat cu unelte de imprumut. Fiind departe, stătea mai mult la cîmp decît acasă, mîncînd și odihnindu-se pe apucate. Munca singur fiindcă nevasta i se imbolnăvise. La recoltă nu-i era răsplătită nici jumătate din trudă. Pămîntul, ogorașul lui, din cauza căruia s-a ținut atîta vreme departe de oameni, îi ajunsesse în astfel de condiții, ca un fel de pedeapsă.

Avea, cum spunea el, „3 pogone și 7 mîncători”. Era firesc să nu-i ajungă. La urmă crezînd că găsește astfel ieșirea din impas, a închiriat pămîntul cu 500 lei pogonul, iar el a început să facă cărămizi (e o ocupație foarte răspîndită aici).

N-a mers nici așa. — „Pe om îl mîntie banul” — spunea. Adică te bucuri cînd vezi o sumă mai mare fără să te întrebî cît o să-ți ajungă. Și pe el l-a mîntit. După îndelungate dibuiri s-a înscris în gospodăria colectivă.

De la începutul anului și pînă în ultima vreme s-au înscris în gospodăria colectivă „Viață nouă” din comuna Rominești 30 de familii noi. Gospodăria colectivă e bogată și puternică, și lucrul acesta îl știe tot satul.

V. Toso

Vizită la Bascov

Tot gîndind la forme noi de popularizare a rezultatelor obținute de gospodăriile agricole colective și întovărășirile din raionul nostru, am ajuns la ideea organizării unor vizite în cele mai bune unități agricole socialiste, într-un fel mai complet și mai puțin obișnuit.

Ne-am oprit asupra gospodăriei colective din satul Bascov, fruntașă în recolte bogate la hectar. Aici, am organizat o expoziție cu mostre din recolta agricolă a gospodăriei, pe anul 1958. Alături de aceste expozate am așezat grafice care arătau cu cît a fost mai mare recolta colectivei față de

cea a țărănilor din sectorul individual.

Duminică 21 septembrie a.c., i am invitat la Bascov pe colectiviștii, întovărășiții și țărăni muncitori ai gospodăriei individuale din vreo 16 comune apropiate. Programul întîlnirii a cuprins un scurt referat ținut de președintele gospodăriei, vizitarea expoziției, a gospodăriei (sediu, grajdurile, mașinile etc.), și a citorva caze de colectiviști. Oaspeții au mers și au privit pe ndelete, au pus multe întrebări. După amiază a avut loc un frumos festival al echipelor cîminului cultural din Bascov și al echipei colțului roșu al gospodăriei agricole colective din Valea Mare.

Colectiviștii și întovărășiții veniți în oșpeție și-au putut da seama limpede de foloasele unei bune organizări a muncii în gospodăria colectivă. Cît despre țărăni din sectorul individual, în săptămîna ce-a urmat nu puțini dintre ei ne-au dat de veste despre hotărîrea de a urma pilda sătenilor din Bascov care unindu-și pămîntul și atelajele într-o gospodărie colectivă n-au avut decît de cîștigat.

Ion D. Constantin

Inspector-metodist din secția de învățămînt și cultură a sfatului popular raional Pitești

Gospodăria agricolă colectivă „Viață nouă” din comuna Rominești, regiunea Ploiești, a scos în acest an peste 2.000 kg. grîu la hectar, 2.170 kg. orz și, după evaluări, se vor scoate peste 3.000 kg. porumb. La toate culturile amintite mai sus producția colectivizților a fost mult mai mare decît cea a țărănilor muncitori cu gospodărie individuală.

Datele acestea sînt azi scrise cu litere mari pe un panou așezat în mijlocul comunei. Să-l vadă toată lumea. Alături pe același panou sînt notate cifrele care oglîndesc producția gospodăriilor individuale. Cine trece le cercetează și trage învățăminte.

— Aveam realizări frumoase, dar nu prea erau cunoscute de către cei din afara gospodăriei — ne mărturisește Constantin Popa, președintele gospodăriei. Astăzi cred că nu e om în comuna noastră care să nu știe că gospodăria colectivă a progresează și progresează cu fiecare an ce trece.

Cine se înscrie în colectivă, cîștigă

Mulți vizitatori ai colțului roșu sînt atrași de televizor. Numai că activul colțului roșu (printre care aflăm pe președinte ca și pe învățătorul Mihai Popescu, colectivist și el), știe să folosească acest prilej pentru a împleni partea distractivă cu problemele practice de fiecare zi. O întîlnire între colectivizți și țărăni muncitori cu gospodărie indi-

Ca să știe tot satul

viduală, organizată de curînd a atras mai multă lume la colțul roșu. Au vorbit cu acest prilej adunării Sima Pirvu și Stelian Buțoi. Fruntași în gospodărie, care n-aveau în trecut decît cite un hectar de pămînt. „Cînd munceam la Ianculescu (fost moșier localnic) ne vîndeam brațele pentru fiecare pogon dat în parte. Anul acesta — spunea Stelian Butoi — am cu nevasta aproape 700 zile muncă. Socotiți la 45 lei ziua, o să iasă peste 30.000 lei.

Au fost multe întrebări în seara aceea. Gheorghe Oprea a vrut să știe dacă se ține seama de categoria de muncă. I s-a răspuns că muncile împărțite în 5 categorii. Au aflat și cum sînt retribuți cei bolnavi, ca și femeile gravide. Li s-a vorbit despre organizarea producției, despre rentabilitate, despre proiecte. Colectiviștii au explicat cum s-au priceput mai bine. Trebuie să mărim pe toate căile avutul obștesc al colectivei — spuneau. — Asta-i cheia bunăstării a fiecăruia dintre noi în parte. Anul ăsta am cumpărat 10 vaci și am mărit sectorul legumicol cu încă 1.000 m.p. paturi calde. Am vîndut din cai, ca să nu mîncească nutreț de pomană

și am păstrat atîția cît trebuie pentru tracțiune.

Au mai aflat cei de față că vor dezvolta cărămîdăria. La prezent ea aduce un venit de 240.000 lei anual. Colectivistul Vasile Voinea, cu două brațe de muncă, lucrînd zi de zi la gospodărie, a obținut anul trecut un venit de peste 24.000 lei.

Cei de față au văzut în totul și în toate dovedea simțului prevederii și al buneii gospodăririi. El caracterizează cum nu se poate mai bine o astfel de familie unită și puternică, cum e gospodăria colectivă.

Consfătuirea s-a dovedit foarte folositoare. Ea a risipit multe îndoieli. Munca și felul de viață al colectivizților din Rominești este azi în centrul atenției satului. Este ceea ce și trebuie. Firește că aceasta nu se realizează numai prin manifestări la zile mari. La colțul roșu al gospodăriei colective e așezat un plan de activitate, pe zile, în care alături de seriile de televiziune stau citirea ziarelor, conferințele, lecturile în colectiv. Cu astfel de mijloace li se arată țărănilor muncitori invitați aici, de fiecare dată, noi dovezi ale superiorității gospodăriei colective.

O sărbătoare a cîntului și dansului hunedorean

În zilele de sîmbătă și duminică, comuna aceasta de munte, clo-cotea de viață. Sala de festivi-tăți a impunătorului cămin cultural care se inaugura cu prilejul aniversării a 50 de ani de activitate a vestitului cor din Poiana a fost mult prea mică față de mulțimea prezentă. Peste o mie de cetățeni au asistat la deschiderea festivităților.

Tovarășul Constantin Prisnea — locuitor al ministrului învățămîntului și Culturii, tov. David Lazăr, secretar al comitetului regional de partid și tov. Dumitru Dejeu, președintele comitetului executiv al statului popular regional au rostit calde cuvinte de salut, subliniind faptul că o asemenea sărbătoare artistică nu poate avea loc decît într-o țară în care puterea aparține clasei muncitoare aliată cu țărâ-nimea muncitoare.

Veteranii

Printr-un Decret al Prezidiului Marii Adunări Naționale vechea formație corală a fost distinsă cu „Ordinul Muncii” clasa II-a. Totodată, au fost distinși cu „Ordinul Muncii” clasa III-a învățătorul Ioan Tănase care în urmă cu jumătate de veac a pus bazele acestui cor și Ion Moldovan, unul dintre cei mai vechi coriști. Alți membri ai corului au primit „Medalia Muncii” și din partea Ministerului Învățămîntului și Culturii insigna „Evidențiat în munca cultura-lă de masă”.

Această recunoaștere a meritelor aproape că nu mai are nevoie de comentarii. Însă ca să simți întreaga semnificație a faptului, trebuia să fii acolo în sală, să asculți tăcerea respectuoasă care domnea în clipa cînd se striga numele celui decorat și apoi furtuna dezlănțuită de aplauze. Trebuia să fii acolo, să-i vezi pe cei doi veterani primind distincțiile. Privirile lor încețoșate mîngiau decorația în timp ce aducerile aminte veneau che-mate de însemnătatea istorică pentru ei a momentului.

...Ioan Tănase, pe atunci proaspăt absolvent al Școlii Normale din Sibiu, a fost numit în anul 1903 învățător la școala din Poiana. Minat de dragoste pentru muzică, în iarna anului 1908, el a reușit să înființeze un cor mixt, ocupîndu-se apoi an de an, de pregătirea cadrelor tinere. Pe cei mai dotați absolvenți ai școlii primare, el îi pregătea în cadrul unor cursuri speciale de muzică.

În ciuda greutăților impuse de oficialități, corul a progresat de la an la an. Interpretarea a devenit din ce în ce mai bună, repertoriul mai bogat. În anul 1921, dirijorul corului a fost transferat la Sibiu, unde a înființat un cor al învățătorilor.

De o săptămîină bătrînul învățător, s-a reîntors pe drumurile tinereții printre poienari. Cîntec de a dirija primul cîntec, i-a revenit pe bună dreptate lui. Cu mîinile tremurînd de emoție Ioan Tănase a dirijat cîntecul „Măreț pămînt al patriei iubite” și o bucată din vechiul repertoriu, „Ian-

50 de ani de la înființarea corului din Poiana

cu la Turda” de Timoteu Popovici, compozitor care i-a fost dascăl de muzică alături de Tănase și lui Gheorghe Bogdan, actualul dirijor.

Celălalt veteran al corului, fostul bariton Ion Moldovan are 74 de ani. Azi nu mai cîntă, însă și-a lăsat în cor un urmaș, pe feciorul său Dumitru.

Al șaselea fecior al lui Ioan Tănase

Ioan Tănase are cinci feciori. Dar învățătorul Gheorghe Bogdan se consideră al șaselea fecior al lui, deoarece i-a înșuțat dragostea pentru muzică, i-a cultivat priceperea și i-a pus în mînă bagheta de dirijor.

Poienar de baștină, învățătorul Gh. Bogdan a preluat conducerea corului în 1927, dar abia în anii regimului democrat-popular el a putut desfășura o activitate rodnică. Corul s-a mărit și și-a îmbogățit neîncetat repertoriul,

Dirijează bătrînul învățător Ioan Tănase

ajungînd acum să cuprindă peste 100 de bucăți, printre care notăm unele interpretate cu prilejul sărbătoririi: „Steagul partidului” de Matei Socor, „Sub al păcii stîndard” de I. Chirescu, „Jieneasca” de Gh. Șoima, „Bade ce pămînt te ține” de Aron Bogdan etc. Dirijorul a cules mereu noi și noi cîntece folclorice locale iar în 1945 le-a adunat într-o culegere apărută sub titlul „Flori din Mărginime”. La cel de-al cincilea concurs artistic, corul din Poiana va prezenta suita pe teme folclorice „Petrecere în munți”, reali-

zată tot prin truda harnicului și priceputului dirijor.

File de istorie

Pe scenă, brigada artistică de agitație deapănă file din istoria corului:

**Serbăm azi cu toții, frate
53 ani de activitate.
Activitate bogată
Ce o știe lumea toată.**

**Cîntă tu, Bota Maria
Tu solista corului
Cîntăreața dorului.
Cîntă s-auzim azi toți
Cînd și cum s-a început
Corul nos' cel de demult.**

Și frumoasa Maria Bota, care activează în cor din 1952, cînd avea 16 ani, începe să cînte:

**Intr-un sat de munte
Cu creste cărunte
Veneau nechemăți
Femei și bărbați
Să cînte în cor
Frămîntați de dor
Dor de libertate**

Un

**Prins-a să-și depene dorul
Și cu fluier minunat
Cu jînari am cîntat.**

**Cîntă astăzi mii de glasuri
Bucuria ce-o trăim
Construim o țară nouă
Și pacea o întărim.**

În tot cursul zilei de dur-o scenă în aer liber, f sute de spectatori au jucat echipe artistice v cuprînsul regiunii.

Vecinii din Săliște îl au al corului pe Aron Bogdan, Gheorghe, poienarul. De-a lor colaborarea și întrecere semnată în scripțe dintre cei

De ce și-a

P

...Seară de repetiție la cîntec. Ca de obicei, Ion se scenă și după ce crăinic: „Ascultăm acum o doină și cîmpie — execută la f Axinte”, — duce fluierul începe să cînte. Cine nu pe Ion cîntînd din fluier trăiește pe lume. Ca fermul de lemn găurit face peste sală nu numai inima Ion. O simți parcă și pe taică-său, și a lui bunicu-străbunicu-său. Și dacă te g bine, nici nu știi dacă s-o rădăcini copacul din care măiastră a frînt și a m șorul asta găurit. Ia u parcă lo picură cineva; inimă și pe obraji! Ion Pe una singură o vede. Î creștetul capului. Că Ileana pul plecat, cu mîinile cruc Numai cînd Ion termină din fundul sălii, de un responsabilul echipei arti bravo Ionică! Foarte bine atunci ridică Ileana priv luindu-l cu ele pe Ion, c soarele florile. Dar Ion v vreme să ia aminte. Col scenă, înfige fluierul la su scoate palaria, fluturînd-o: eu vă las sănătoși. Asta n tarea cea de pe urmă”.

Spre seară, Ion își ia f de cîteva ori în el, înd oftat și dă să iasă din ca te în prag:

— Nu mă duc!
Zvirle cît colo, pe pa iese la poartă, pe bancă, cum necăjit și ros de gî tînd zvonul corului și al răzbate din spre căminul jumătate de ceas, un ce liniște. „Acuma ncepe”. Ș Ion cum în fața cortinei cul, anunțînd: „Echipa teatru va prezenta piesa Cortina s-a deschis. I mînă pe banca din ții. Frumoasă e Ileana! Dar ochii! Te bagă în n chii ăștia. Mai ales acu Ioanei, cînd sare de gî — adică Cula, cum îi — și i spune: „Numa drag... Dar eu ție, ție-s d.

— Două generații de dirijori: Ioan Tănase și Gheorghe Bogdan

COMORILE LUI Nicolae Adam

Poiana

... dus la întărirea ambelor
corale.

... echipele artistice prezintă
și variate programe. Sînt
cu aplauze corurile minerilor
Vulcan, al siderurgiștilor hu-
al casei de cultură din Ha-
satorii maghiari din Rapoșul
năra din Sebeș, fluierașii din
Jina...

... atorul a anunțat peste 30 de
artistice venite să dea spec-
rept omagiu adus coriștilor
Timp de două zile în pito-
oiană a Sibiului și-a răspin-
fiumul floarea cîntecului și
hunedorean.

A. Croitoru

Ion fluierul

e

... dos, nu alta. L-a îmbră-
Omul meu drag și frumos...
... parcă alt rol nu putea să-și
Dar ce, e proastă? Ia uite
uprins-o Matei de mijlocel —
... ar place? — și o strînge
namila, și-o sărută, și-o să-
ajunge mână! — de zici că-i
buzele. Ce, asta-i teatru? E
ce mai încoace și-ncolo! Ce,
r, nu vede? Cînd ieș în culi-
le vine iar rîndul să între în
u de-o parte și șușotesc, și-și
e. Cînd se uită el, Ion, la
privirile-n pămînt. Rușinoasă
onosită! Imi fac zile fripte
văd și-o aud: „Omul meu
umos”. Ei, uite-așa, de-al
nu mai mă duc! Nu mai

... tocmai, grăbit, directorul că-
cultural, li spune fără să se

... vă seara, Ionică.

... vă seara...

... vii, Ionică?

... viu, tovarășe director! Nu

... o, Ionică, să-l ascuți pe Ma-

... fluier. Incercăm cu el... poate

... ars undeva, n-ar fi sărit așa

... lînd buzna în casă.

... mă! Dă-mi cămașă curată,

... Pantofii... Pantofii mei unde

... ce-i cu tine, maică? Unde

... cămin... la repetiție...

... și, Ionică?

... Dacă știi să cînt... de ce

... înt?

... la cîntat Ion în seara aceea, e

... spus. Doar atît: fluierul

... era de argint, nu de lemn, iar

... să zici că venea de undeva

... răria basmului. Și mina care

... ins-o pe a lui, la sfîrșit, cînd

... is în culise, poți să juri că nu

... de Cozinzeană? Mai tîrziu,

... petiție, cînd a petrecut-o pe

... către casă și s-au rătăcit în

... sălcimilor dinspre fîntînă, îm-

... lu-se, mai putea Ion să ia a-

... fluierul ce-l ținea la subsuo-

... a, de asta l-a pierdut...

N. Mardare

Poetii l-au spus Reșiței „cetatea
de foc”. De ce? Poate, pentru
că noaptea, deasupra orașului,
flăcările de la furnale împletesc o
cunună ce nu se stinge niciodată.
Sau, poate, pentru că la Reșița focul
a devenit prietenul și colaboratorul
omului, pentru că focul l-a făcut pe
om stăpînul deplin al oțelului.

Dar, mai mult decît o „cetate de
foc”, Reșița este în primul rînd o u-
niversitate a omului nou. Un ade-
vărat institut politehnic unde, de ge-
nerații întregi, se învață nu numai
construirea de locomotive, dar și
construirea unei conștiințe înaintate,
a unui caracter nou, a unei mindrii
noi.

Nicolae Adam este un reprezentant
al acestei Reșițe, al acestei cetăți u-
niversitare a oțelului.

Fiu al unor țărani din Șipetul Ti-
mișului, s-a născut
în 1889, primăva-
ra. Nu împlinise
vîrsta abecedarului
cînd și-a pierdut
mama. Zidurile ca-
sei părintești au
rămăși și mai sin-
gure. Nicolae s-a
smuls din singură-
tate, a plecat și
s-a oprit un timp

la Ciocova, unde a făcut ucenicie pen-
tru meseria de lăcătuș mecanic. Apoi
a urmat cursurile școlii de arte și
meserii din Timișoara. După ce a
terminat școala, a plecat pe jos să
cunoască țara. A umblat mult. A mai
străbătut, tot pe jos, și alte dru-
muri: spre Budapesta, spre Viena,
spre Berlin și a coborît și în jos, che-
mat de freamătul albastru al Medi-
teranei, spre Fiume. L-au învățat
călătoriile cit o bibliotecă. La capătul
lor, avea o zestre bogată: caietele
de note. Însemnări substanțiale des-
pre tot felul de mașini cunoscute în
uzinele prin care lucrase ca angajat
periodic sau despre metodele de
predare în învățămîntul tehnic.
gînduri despre înțiturile văzute, des-
pre cărțile citite, despre oamenii cu
care legase prietenii...

În preajma primului război mon-
dial, în 1914, s-a întors în țară. Îl
chemau locurile copilăriei, cu sălcii
plîngătoare, cu mirezme tari de ce-
tină. Mai ales îl chemau privirile
atîtor copii de oameni săraci.

Tăvălugul războiului strivise mii
și mii de oameni. Mulți copii rămă-
seseră orfani. Nicolae Adam s-a hotă-
rit să fie pentru mulți dintre acești
copii părinte și învățător. Din anul
1915, a început să se ocupe de pre-
gătirea tehnică a tineretului.

Umbrele serii cădeau prelungi, to-
pindu-se în apele Bîrzavei, cînd am
bătut la ușa școlii bătrînului Nicolae
Adam. În față, sub culmea acoperită
de platoșa ruginită a pădurilor, se
înălța masivă, cu linii de arhitec-
tură simplă, clădirea Centralei elec-
trice „Grebă-Velox”.

Nicolae Adam este șeful centralei.

Aici l-am cunoscut, într-o sală de
cursuri, cu pereții acoperiți de plan-
șe. Aici, pînă astăzi, i-au ascultat
cuvîntul peste 16.000 de elevi. Nu-
mele tuturor elevilor cu specialitatea
vîrsta, locul nașterii și mediile ob-

ținute la examen, se află înscrise în
cataloagele pe care profesorul le
păstrează cu sfințenie.

— Sînt comorile mele, — îmi
spune.

„Cataloagele” sînt niște caiete sim-
ple, pe copertile cărora e scrisă, ca-
ligrafic, specialitatea: „Motoarele cu
explozie”; „Cazanele și mașinile cu
aburi, locomobile și stabile cu con-
densator și cazanele „Velox”; „Pom-
pele hidraulice”; „Rigla de calcul”.

Deschid un „catalog”. Aleg la in-
timplare un nume: Bartha Ștefan.

— Ce-a devenit Bartha Ștefan?

— Bartha? A fost unul dintre ele-
vii mei cei mai buni. De altfel, elevii
răi nici n-am avut. Toți au fost copii
vrednici, stăruitori. Mai ales elevii
pe care i-am avut după elibera-
rea patriei. Sînt altfel, mai în-

flăcărași. Din entuziasmul lor, mi-au
dat și mie. Mi-au
dat și tinerețe.

Sînt mîndru de ei!
Îmi crește inima
cînd primesc vești.
Din toată țara. De
prin uzine, de la
marină, de la avia-
ție, de la S.M.T.-
uri. Peste tot mi
s-au răspindit co-
pii. Iată ce-mi

scriu studenții Oprescu Ileana și
Reiter Andrei de la Institutul Poli-
tehnic din Timișoara: „Sfaturile pe
care ni le-ai dat pentru conduita
generală în viață ca și în viațoarea
noastră meserie de ingineri sînt pen-
tru noi o comoară de neprețuit”.

Și scrisorile acestea fac parte din
„comorile” mele. Viața a fost darni-
că. Am multe. Iată și o scrisoare de
la Bartha Ștefan, cel despre care m-ai
întrebat, acum șef de secție la S.M.T.
Ineu, regiunea Oradea...

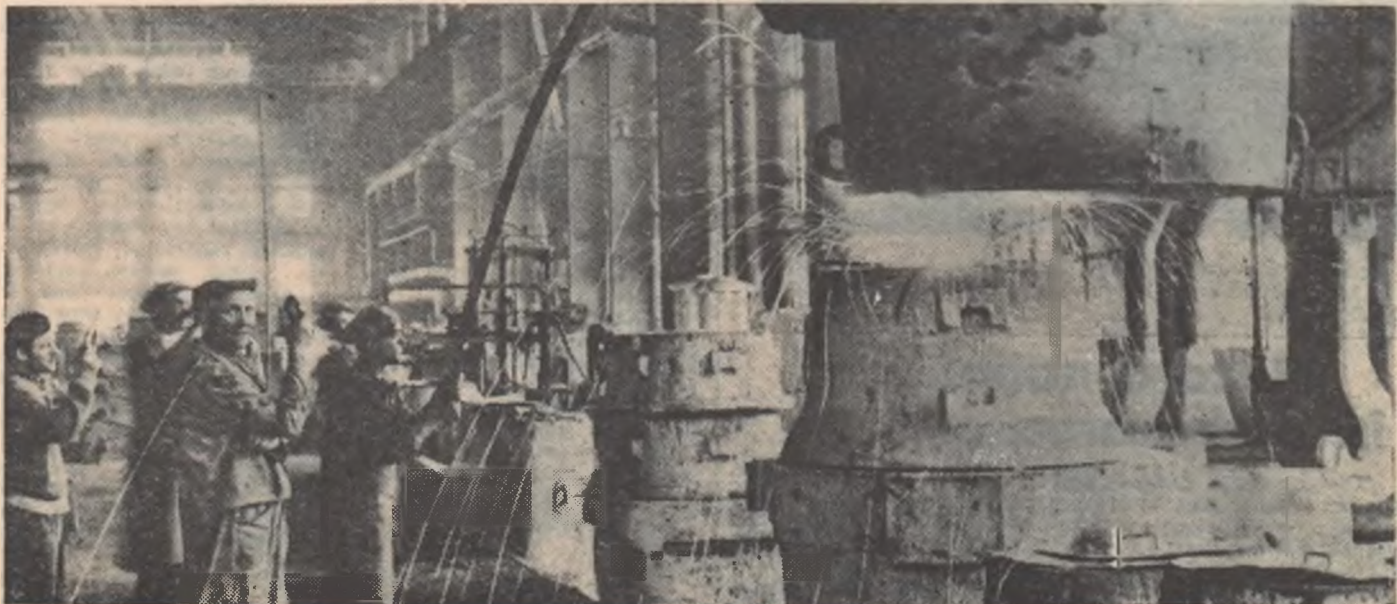
Scrisoarea lui Bartha Ștefan cuprin-
de și un mesaj prin care el îl roagă
pe fostul său profesor să l citească
noilor elevi. „Cu toate că nu vă cu-
nosc — spune Bartha Ștefan în me-
sajul său adresat elevilor care vin
să învețe la școala lui Adam —
îmi sînteți apropiați pentru că pe a-
celeași bănci am stat și eu, și cu ace-
leași piese am învățat. Eu vă urez
mult succes la învățătură și să-i dați
ascultare tovarășului profesor Adam,
să-i urmați sfaturile și să puneți în
practică ceea ce învățați la școală,
pentru că nimic nu e mai frumos în
lume decît să faci un lucru bun, fo-
lositor și rezistent, un lucru ieșit din
mina unui bun meșter...”

Dragoste de muncă, respect pentru
învățătură, încredere în puterea in-
noitoare a științei, iată ce au primit
de la profesorul Adam mii și mii de
oameni ca Bartha Ștefan.

Fiecare din cele 16.000 de nume
cuprinse în cataloagele profesorului
este, astăzi, un nume de constructor
al socialismului.

Iată de ce, pentru profesorul Adam
aceste cataloage constituie „comori-
le” lui de preț. După cum cei peste
16.000 elevi ai săi, în care, profeso-
rul a „sădit” știința, constituie co-
mori ale întregului nostru popor
muncitor.

Ion Popescu

Una din halele uzinelor din Reșița

Se retrag apele

De veacuri e apa pe luncă stăpînă.
De veacuri pe ochiuri de apă întinse
Se joacă zefirul cînd doruri îl mină
În zile de vară aprinse.

Adesea cînd vre-unul cerceta în luncă
O palmă de loc să o sape,
Porneau să înghită a omului muncă
Șuvoaie nebune de ape.

Dar astăzi s-au pus să strunească natura
Mulțime de oameni, cu-avînt
Și-atuncea să-ncerce să-ntreacă măsura
Și apa să vrea iar pămînt!

La Cioplea, la Timiș, în Dobrogea nouă
La sudul Craiovei și în
Bătrîna Moldovă prin muncă unită
E omul al apei stăpîn.

Pămînturi ce veacuri au stat mlăștinite
Le-om face bogate grădini,
Ca zîțele țării să fie-nsorite
Și snopii de grîne mai plini.

I. Dima

În colectivă toți muncesc ca el

— „Mi-e ciudă zău, cînd văd la Decusară
Ăst boț de om, hambarul plin de grîu!
Am lotul așezat lîngă pîrîu
Și mi-l muncesc din zori și pînă n sară”.

Așa-nciudat, cu mina prinsă-n briu,
Grăiește I. Hirlopu-n prag de seară
Cînd peste sat tăcerea se coboară
Dînd gîndurilor sale liber friu...

Fecioru-său ascultă și zimbește;
El știe cauza; și-acum i-arată:
— „Știi dumneata, ăst boț de om muncește

Doar după carte: cînd e vremea dată
Să are, ară. De-nsămîntat la fel...
În colectivă toți muncesc ca el”.

George Pajiște

Două toamne într-un an!

— Sînt două toamne într-un an? Păi, cum?
Așa ceva să fie nu se poate
Doar n-o fi timpul nostru car pe roate
Să-l plimbi așa încotro vrei, pe drum!

— E glumă!

— Nu! Eu m-am gîndit, nepoate
La roade! Cite am cules acum
Ai fi putut în două toamne scoate
Așa gîndii, vezi bine, nu altcum!

Miron, bătrînu, are privirea dreaptă
Și-i luminează vorba înțeleaptă
Și o rosteste cald, dar răspicat.

— Să vină-acela ce nu vrea să creadă
Și din belșugul nostru o să vadă
Că-s două toamne acum la noi în sat!

Ion Potopin

La 1 octombrie se împlinesc 9 ani de la proclamarea Republicii Populare Chineze. Ziua de 1 octombrie este sărbătorită de întreaga omenire progresistă care privește cu mândrie și profundă bucurie dezvoltarea impetuoasă a Chinei noi, socialiste.

Nouă ani reprezintă un interval de timp relativ scurt. Dar în acești ani care au trecut de la eliberarea țării, poporul chinez a străbătut un drum lung, care se poate cifra în secole și în unele privințe — în milenii.

Acum nouă ani China era o țară înapoiată din punct de vedere tehnic și economic. Industria grea era aproape inexistentă. Resursele sale industriale erau cu totul insuficiente. R.P. Chineză a înregistrat o dezvoltare gigantică în domeniul industriei. De pildă, în perioada primului plan cincinal (1953—1957) producția de mașini a sporit de 130 de ori față de anul 1936. În această perioadă au fost construite sute de noi fabrici și uzine. Numai în câteva luni de la sfârșitul anului 1957 au fost date în exploatare 60 de noi uzine moderne.

Și în domeniul agriculturii s-au înlăunțuit transformări revoluționare. Revoluția populară a deschis țărănimii muncitoare calea spre socialism. Astăzi, peste 100 milioane de gospodării țărănești — adică 98 la sută din totalul gospodăriilor țărănești din China — sînt unite în cadrul cooperativelor agricole de producție.

Uniunea Sovietică a acordat și acordă un ajutor permanent R.P. Chineze în lupta pentru dezvoltarea economică a țării. De exemplu, numai în cursul creării industriei constructoare de mașini a Chinei noi, Uniunea Sovietică a acordat un ajutor tehnic prețios pentru construirea a 20 de uzine moderne.

Uriașul salt realizat în dezvoltarea economică a Chinei populare se datorește faptului că cele 600 milioane de oameni, sub conducerea gloriosului Partid Comunist Chinez, construiesc socialismul sub lozincă: „Mai mult, mai repede, mai bine, mai economic: să sporim curajul poporului, să mergem cu curaj înainte”.

Aceste gigantice înlăunțuiri nu sînt de loc pe placul imperialiștilor americani. Numai așa se explică recentele provocări ale guvernului S.U.A. îndreptate împotriva R.P. Chineze. Imperialiștii americani nu vor reuși însă să intimideze puternicul popor chinez, pentru că alături de ei sînt toate popoarele lagărului socialist, în frunte cu Uniunea Sovietică, toți oamenii iubitori de pace din lumea întreagă. „A dezlanțui un război împotriva Chinei populare — a arătat tovarășul N. S. Hrușciov — înseamnă a trimite la o moarte sigură pe fiii poporului american și a aprinde vilvătaia unui război mondial”.

Membri ai comunei populare „Sputnik” muncind la amenajarea unui lac de acumulare care va asigura irigarea a peste 1700 de hectare.

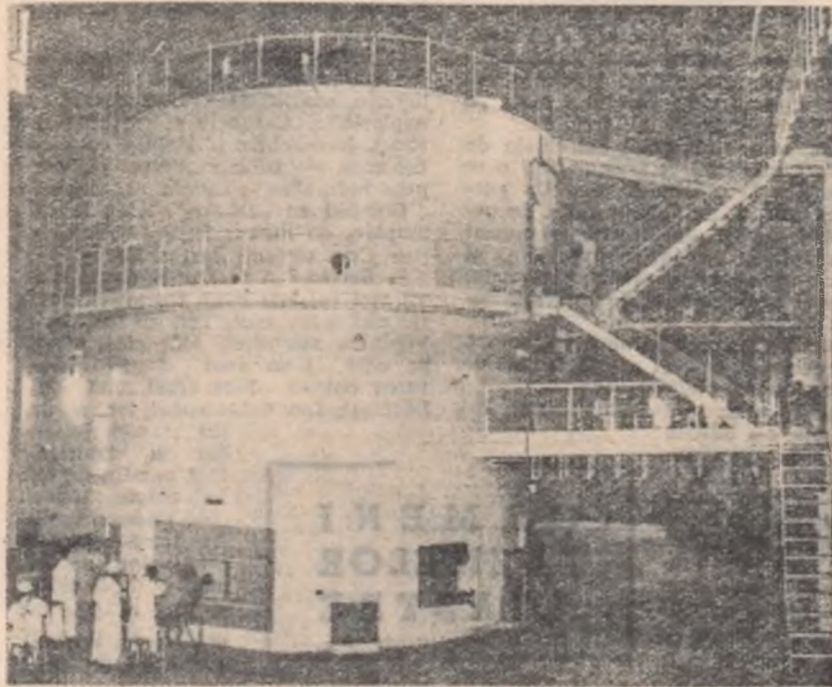
Record național în elaborarea oțelului

Oțelarii de la cuptorul Martin nr. 16 al Uzinei Siderurgice nr. 2 din Anșan au realizat un nou record național elaborând o șarjă de oțel în 5 ore și 40 minute. Producția de oțel pe metru patrat de vatră, realizată în 24 de ore, a atins 19,1 tone.

În ziua în care a fost stabilit noul record național, oțelarii cuptorului Martin nr. 16 au elaborat trei șarje folosind în medie 291 tone de materie primă pentru fiecare din ele. Durata topirii a fost în medie de 7 ore și 15 minute, adică cu aproape două ore mai redusă ca de obicei.

ȚARA CELOR 600.000.000

9
ANI DE LA
PROCLAMAREA
R.P. CHINEZE

În apropiere de Pekin a fost dat în exploatare primul reactor atomic experimental din China cu o putere de 10.000 kw., precum și un ciclotron de 24 milioane electronvolți. Aceste două instalații au fost construite cu ajutorul prețios al Uniunii Sovietice.

China a depășit S.U.A. la producția de grâu

În ultimul an agricultura R. P. Chineze s-a dezvoltat într-un ritm uimitor de rapid, fără precedent în istoria de pînă acum a Chinei. În cursul anului trecut, în China s-a obținut o recoltă de cereale cu 2,5 milioane tone mai mare decît în anul 1956. Anul acesta s-a înregistrat o creștere de peste 150 milioane tone, adică de peste patru ori mai mult decît creșterea totală a producției de cereale dobîndite în tot cursul primului plan cincinal. Astfel, Republica Populară Chineză a reușit să depășească Statele Unite la producția de grâu, ocupînd în prezent locul al doilea, după Uniunea Sovietică.

Obținerea unei asemenea recolte bogate se datorește în primul rînd inițiativei creatoare a țăranilor chinezi care au trecut în masă la cooperarea agricolă, iar în momentul de față ei desfășoară larg mișcarea pentru crearea de comune populare. Pînă la 10 septembrie a.c. au luat ființă în întreaga Chină peste 10.000 comune

populare. Regiuni și județe întregi din provinciile Șandun, Tziensi și Șensi s-au organizat în comune populare.

În scopul realizării unei producții sporite la hectar, țăranii din R. P. Chineză au executat însemnate lucrări de reținere a apelor, de strîngere a îngrășămintelor naturale, arături adînci, lucrări de ameliorații funciare, însămînțări în rînduri dese etc. Trebuie menționat faptul că seceta de anul trecut amenința să compromită însămînțările în principalele regiuni producătoare de grâu. Țăranii chinezi au muncit însă cu un elan cum rar se poate întîlni în istoria vreunui popor și au transportat apă din fluvii, riuri și iazuri, salvînd astfel recolta.

Eforturile țăranilor care au pornit marșul pentru creșterea simțitoare a producției la hectar au fost pe deplin răsplătite. În numeroase județe și regiuni s-au obținut recolte mari, iar în unele cazuri s-au realizat recorduri mondiale. Astfel, producția cea mai mare la hectar a fost la grâu de 55 tone, la orez de 450 tone și la porumb de 262 tone. Sînt cifre care de-a dreptul impresionează și ele vorbesc de la sine de avîntul cu care muncesc țăranii din R. P. Chineză.

„Poposesc într-un sat din preajma Pekinului. Satul se numește „Pa-Cou”. Țăranii de aici fac parte dintr-o cooperativă agricolă de producție de tip superior. Din partea gazdelor, bătrînul Li-Ju primește mandatul de a mă însoți. Mă poartă să cunosc mai întîi echipa lui de legumicultori. Treceam printr-o cultură de porumb, lăsăm apoi în urmă o livadă de piersici (piersicile date în pîrg păreau niște globuri aprinse din pomul de iarnă) și iată-ne la grădina de legume. Era pe la amiază. Soarele, darnic în văpăi de foc, obliga echipa lui Li-Ju să poarte pe cap niște pălării mari de pai, cu borurile lăsate în jos. Lucrau și tineri și vîrstnici. Erau mai mulți bărbați.

— Actul de naștere al cooperativei a fost scris în anul 1952. A fost scris de miinile noastre și tot cu ele am rupt pentru veșnicie actul robiei. Știi cum scria pe acesta? „Țăranul n-are loc nici pentru semănatul orezului și nici pentru mormînt”.

— Cîte familii ați fost la început?

— 30!

— Și în momentul de față cîți oameni lucrează în cooperativă?

— 2.400!

In satul lui LI-JU

— Tot satul.

— Tot, afară de mine.

— ??

— Eu, acum nu lucrez! Mă plimb cu dumneavoastră!

Pe carnet încep să se ngheșuie alte date. Suprafața totală a cooperativei este de 5.200 „mu” (un „mu” cam a cincisprezecea parte dintr-un hectar). Culturile principale, grâu, porumb, orez, legume și zarzavat. Din grădina cu legume și zarzavaturi (varză, roșii, ardei, usturoi, morcovi și altele) se scot două recolte pe an. O seră modernă, unde se fac și interesante experiențe, se află la o mică depărtare de grădină. Sute de canale de irigații asigură apa necesară dezvoltării plantelor. Îngrășămintele se aplică pe scară mare. Cooperativa are 420 de animale (vacă, cai, asini). Asinii, pentru tracțiune. Pe zi ce trece asinii sînt „demobilizați” (vorba aparține însoțitorului), rolul lor fiind luat de autocamioane. Cooperativa avea în inventar trei autocamioane. În sat s-a ridicat un dispensar, o

Cifre grăitoare

• De la începutul acestui an și pînă la 10 septembrie au fost construite în R. P. Chineză 350.000 de cuptoare de turnătorie și furnale mici.

• Producția de cărbune a Chinei va atinge anul acesta 210 milioane de tone. Anul viitor, China va întrece în acest domeniu Anglia, devenind a treia țară producătoare de cărbune din lume.

• La Baoton se construiește unul dintre cele mai mari combinate metalurgice din China.

• China ocupă primul loc în lume în producția de coloranți cu radical activ. Uzinele de coloranți din Șanhai au produs 32 de feluri de coloranți cu radical activ, pe cînd în Anglia au fost produse numai 21.

• Anul acesta au fost proiectate 114 noi hidrocentrale cu o putere totală de 18.650.000 Kw.

• În decurs de aproape cinci luni suprafața terenurilor irigate a sporit cu 28 milioane hectare, cifră care depășește tot ce s-a făcut în această privință într-o perioadă de mai bine de 4.000 de ani, înainte de eliberarea Chinei.

La Anșan a început în funcțiune a zecea baterie de cocs.

casă de nașteri, o școală, club, cinematograful.

Li-Ju m-a poftit apoi în sat. Fac cunoștință cu soția lui Li. E trecut de 50 de ani. Labela picioarelor le are chircite. Au fost cîndva pedepsite să stea în feșe, după un obicei tiran, neomenesc. Astăzi, în China nouă, nu mai întîlnești acest lucru. A dispărut o dată cu proprietarii palatelor. Au dispărut și alte obiceiuri. De pildă, știi cum era primită soșirea în viață a unei fete? Iată ce spune un document: „Cînd se naște un fiu, gătești cu rochii, culcați-l în pat, dați-i să se joace cu perle; toată lumea să țină seamă de țipetele lui de prînz. Cînd se naște o fetiță, culcați-o pe pămînt, dați-i să se joace cu o cărămidă, că ea nu-i bună la nimic...”

„Cînd am părăsit satul lui Li-Ju era seară. Am plecat spre Pekin pe un alt drum decît pe cel pe care am venit. Treceam de astă-dată pe lîngă cîmpurile cu orez ale cooperativei. În oglinzile ogoarelor inundate cu apă se răsărau stelele nopții. În urmă lăsăm fezele satului scăldate în lumină.

Ion Sava

Pe aeroportul Băneasa, la sosirea oaspeților.

Vizita delegației Seimului R. P. Polonă în țara noastră

La invitația Marii Adunări Naționale a R.P. Romine, luni 29 septembrie, la amiază, a sosit în București delegația Seimului R.P. Polone care va face o vizită de prietenie în țara noastră.

Delegația este condusă de deputatul Czeslaw Wycech, mareșalul Seimului R.P. Polone, vicepreședinte al C.C. al Partidului Tărănesc Unit Polonez.

La sosirea oaspeților pe aeroportul Băneasa, în numele Marii Adunări Naționale a R.P. Romine, tovarășul Constantin Pîrvulescu, președintele Marii Adunări Naționale, a urat oaspeților un călduros bun sosit.

Răspunzând, conducătorul delegației parlamentare polone, mareșalul Seimului R.P. Polone, Czeslaw Wycech a spus:

„Venim la dv. în frățeasca Republică Populară Romină ca să întărim legăturile de prietenie și colaborare între statele noastre și totodată să întărim unitatea și puterea întregului lagăr socialist, atât de necesare pentru păstrarea și întărirea păcii în lumea întreagă.”

Luni după amiază, membrii delegației parlamentare polone au fost primiți la Palatul Marii Adunări Naționale de tovarășul Constantin Pîrvulescu, președintele Marii Adunări Naționale a R.P.R. Cu acest prilej a avut loc o convorbire prietenească, după care oaspeții polonezi au vizitat Palatul Marii Adunări Naționale.

Marti dimineața oaspeții polonezi au depus o coroană de flori la Monumentul Eroilor Patriei. Apoi au vizitat uzinele „23 August” din Capitală și combinatul agroalimentar „30 Decembrie” din apropierea Bucureștiului.

PE SCURT

● In seara zilei de 26 septembrie primul ministru al Birmaniei, U NU și-a prezentat demisia Arătând cauzele demisiei sale U NU a spus: „Am vrut să organizăm alegerile generale în noiembrie. Dar, din cauza situației din țară și a unor evenimente, am ajuns la concluzia că dacă am ține alegerile generale în noiembrie ele nu ar putea fi nici libere nici echitabile.”

● Agențiile americane de presă au anunțat că au avut loc incidente între militari americani și populația din Coreea de sud. Din pricina foametei care blăntuie în Coreea de sud populația a atacat convoaie ale armatei de ocupație americană.

● La 29 septembrie s-a publicat un comunicat oficial care arată că la 25 septembrie un avion militar francez a mitraliat pe locuitorii satului libian Aisin situat în provincia Fezzan.

● Muncitorii din toate orașele insulei Cipru au început în ziua de 30 septembrie o grevă generală de 24 ore. Această grevă s-a organizat în semn de protest împotriva planului britanic cu privire la Cipru care urmează să intre în vigoare săptămîna aceasta.

● Intr-o declarație dată publicității, Biroul Politic al C.C. al Partidului Comunist din Germania a cerut Bundstagului să accepte propunerile guvernului R. D. Germane în legătură cu pregătirea tratatului de pace cu Germania.

Să înceteze provocările S.U.A. împotriva Chinei!

Întreaga opinie publică mondială continuă să condamne cu hotărîre și cu adîncă indignare provocările agresive ale S.U.A. îndreptate împotriva Chinei populare. În numeroase țări de pe glob au loc mitinguri și demonstrații de protest prin care oamenii cinstiti, dornici să contribuie la salvarea păcii omenirii, infierează acțiunile provocatoare la care se dedau imperialiștii americani. Astfel, la 29 septembrie locuitorii orașului Delhi (India) au organizat o demonstrație în fața ambasadei S.U.A. cerind ca S.U.A. să înceteze agresiunea lor împotriva Chinei.

Alături de protestul hotărît și legitim al multor state și al opiniei publice mondiale se alătură și protestul ferm al poporului nostru care consideră că acțiunile S.U.A. împotriva R.P. Chineze reprezintă o amenințare deosebit de gravă a păcii nu numai în Extremul Orient, ci în întreaga lume. Protestul dîrz al poporu-

lui nostru își găsește expresia și în Declarația guvernului Republicii Populare Romine în legătură cu acțiunile agresive ale S.U.A. împotriva Republicii Populare Chineze, Declarație apărută la 30 septembrie a.c.

Ignorînd protestele milioanei de partizani ai păcii și repetatele avertismente ale R. P. Chineze, imperialiștii americani și slușile lor ciankaișiste își intensifică provocările militare împotriva Chinei. Astfel, în ziua de 24 septembrie, 143 de avioane ciankaișiste au violat spațiul aerian al Chinei, folosind în timpul luptelor proiectilele teleghidate fabricate în S.U.A. Această acțiune criminală a stîrnit indignarea și revolta întregii omenirii iubitoare de pace. Poporul chinez are prieteni numeroși și de nădejde. El nu se lasă intimidat de asemenea acțiuni criminale și va ști să dea riposta nimicitoare tuturor acelor care atentează la independența și suveranitatea R. P. Chineze.

Muncitorii din orașul Glasgow (Anglia) au manifestat sub lozincă: „Nu agresiunii împotriva Chinei”.

Ce urmărește constituția generalului De Gaulle

Cititorii mai vîrstnici își amintesc desigur că, acum peste 20 de ani, regele Carol al II-lea ne blagoslovise țara cu o nouă constituție. Și-o croise pe măsura ambițiilor lui de stăpîn atotputernic. Poporul, rămas și fără bruma de drepturi de mai înainte, fusese adus între baionete ca să spună DA în fața așa-ziselor comisii de votare, adică să aprobe isprava regelui tîlhar și bețiv. Și toată povestea asta nerușinată s-a chemat plebiscit...

Evenimente asemănătoare au avut loc duminică în Franța. Și acolo a fost organizat un plebiscit — sau referendum — pentru o nouă constituție. E drept că autorul ei nu e un rege, ci numai un general — generalul De Gaulle — care ocupă postul de prim-ministru. Dar năzuințele lui sînt cam de același soi cu cele ale regilor.

Intr-adevăr, potrivit noii constituții franceze aproape întreaga putere în stat aparține unei singure persoane: președintele. Voința acestuia e lege: el numește guvernul și comandantul armatei, el dispune de finanțele statului, el hotărăște legăturile cu alte țări etc. În schimb, deputații a'eși în parlament sînt mai mult niște figuranți, de care nimeni nu are a ține seamă. Dar poporul? Poporul este lipsit de drepturile pe care și le-a cucerit prin grele și îndelungate lupte: de dreptul la muncă, de dreptul

la ajutor în caz de boală sau bătrînețe, de dreptul de a se organiza în sindicate etc.

Nu degeaba comuniștii francezi și alți patrioți au combătut cu strășnicie constituția lui De Gaulle și au numit-o constituție monarhică, atrăgînd atenția poporului că ea deschide drumul spre dictatură, spre fascism.

Ar fi greșit să eredem că primejdia care pîndește Franța vine de la o singură persoană. De Gaulle este, în fapt, reprezentantul marilor industriași și bancheri francezi, al generalilor reacționari, al tuturor acelor care — în Franța și în coloniile franceze — se îndeltnesc cu jefuirea și înșelarea oamenilor muncii.

Să nu uităm cum a ajuns el în scaunul de prim-ministru: o clică de militari și fasciști au pus mîna pe putere printr-o lovitură de forță, în Algeria, țară stăpînită de peste 100 de ani de către colonialiștii francezi; de aici, cu sprijinul satregii reacțiuni din Franța și al unor așa-zisi „socialiști”, ca Guy Mollet fasciștii au făcut presiuni pentru numirea lui De Gaulle ca șef al guvernului. Datorită trădării și lașității unor politicieni, complotul a reușit. Capitaliștii

și-au văzut omul lor de încredere în postul de prim-ministru și au început să surpe republica. Constituția lui De Gaulle este principala lor unealtă pentru săvîrșirea acestei crime împotriva Franței.

Milioane de votanți au spus însă NU constituției lui De Gaulle. Deși în minoritate, aceștia reprezintă astăzi Franța adevărată, cu nobilele ei idealuri de pace și libertate. În fața încercărilor ce-i așteaptă, rîndurile lor, desigur, vor crește, prin dezmeticirea celor înșelați. În Franța, ca și pretutindeni în lume, viitorul aparține poporului — și nu dușmanilor lui!

Anton Celaru

„Conținutul noii constituții franceze”.

(Desen de NIC. NICOLAESCU)

MÜNCHENUL nu se va mai repeta!

În urmă cu 20 de ani, la 29 septembrie 1938, premierii din acea vreme ai Angliei și Franței, împreună cu Hitler și Mussolini, beneficiind de sprijinul tacit al S.U.A., au încheiat rușinoasa tranzacție de la München. Prin actul de la München, Cehoslovacia a fost silită să cedeze Germaniei hitleriste teritoriile cehoslovace de la frontiera cu Germania.

Dictatul de la München constituie una din cele mai murdare și revoltătoare măsuri ale imperialismului, care a aruncat omenirea în catastrofa celui de-al doilea război mondial. Puterile occidentale, temîndu-se de dezvoltarea vertiginoasă a tînarului stat sovietic și de creșterea mișcării muncitorești revoluționare, au sprijinit militarismul german și au îndreptat poftele războinice ale lui Hitler împotriva Uniunii Sovietice.

Incurajat de puterile occidentale, curînd după dezmembrarea Cehoslovaciei, Hitler a ocupat-o complet la 15 martie 1939. După aceasta a urmat cîmpotirea altor țări, — Polonia, Danemarca, Norvegia, Belgia, Olanda, Franța și altele. Europa a fost împînzită de lagărele morții. Pretutindeni trupele hitleriste au semănat ruini, au transformat orașe întregi în cenușă, au adus jalea și moartea. 37 milioane

de morți între care 21 milioane de civili, iată ce-a însemnat pentru omenire aventura fascistă.

Cercurile reacționare ale burgheziei internaționale încearcă astăzi să arunce din nou omenirea într-un măcel mondial. Imperialiștii americani, care încearcă astăzi să îndeplinească rolul agresorilor hitlerști, amenințînd libertatea și independența popoarelor, se străduiesc să întorcă cu orice preț roata istoriei. S.U.A. și aliații lor au dezlîntuit un lanț întreg de agresiuni împotriva Egiptului, Siriei, Libanului etc. Ultima și cea mai odioasă agresiune a imperialiștilor americani o constituie ocuparea de către S.U.A. a Taiwanului și a insulelor de coastă Tzinmîndao și Matsushan care aparțin Chinei populare. Totodată S.U.A. susțin reînvierea militarismului și a spiritului revanșard german și vor să transforme Germania occidentală în principala forță de șoc a N.A.T.O. în Europa.

„Münchenul nu se va mai repeta!” Nu se va mai repeta pentru că astăzi lagărul socialismului crește și se întărește tot mai mult. Spre deosebire de perioada cînd Hitler a dezlîntuit războiul, raportul de forțe pe arena internațională s-a schimbat radical, în favoarea socialismului și a păcii. Voința de pace și de libertate a popoarelor nu poate fi învinsă.

Săptămîna ȘI UMOR

Interviu închipuit cu...

tov. Carp Gheorghe, directorul căminului cultural din satul Corni, raionul Botoșani

Intrebare: — Pentru început, tovarășe Carp, vorbiți-ne puțin despre activitatea căminului cultural pe care îl conduceți.

Răspuns: — Activitatea?... Hm... La noi, activitatea căminului cultural, tovarășe, se află în fruntea preocupărilor. Activitatea culturală este o acțiune mare, care ne este necesară așa cum griulii este necesară ploaia binefăcătoare a primăverii.

Intrebare: — Mai concret, tovarășe Carp, ați putea să ne dați câteva exemple din munca dumneavoastră culturală?

Răspuns: — Citeva exemple? Tovarășe, exemple sînt nenumărate. Și fiecare din aceste nenumărate exemple se află în fruntea preocupărilor noastre, pentru că el constituie o acțiune mare pe care, așa cum griulii...

Intrebare: — Ceva mai precis, tovarășe director, vorbiți-ne, de pildă, despre activitatea bibliotecii.

Răspuns: — Despre bibliotecă?... Hm... Păi, și biblioteca este tot în fruntea preocupărilor

noastre. Și activitatea bibliotecii este o acțiune mare, care, ca o ploaie binefăcătoare...

Intrebare: — Tovarășe Carp, mai bine arătați-ne cum se desfășoară activitatea bibliotecii în momentul de față.

Răspuns: — Chiar în momentul de față?

— Firește.
— În alt moment, nu se poate?

Intrebare: — Nu vă înțeleg. De ce în alt moment?

Răspuns: — Pentru că în momentul de față biblioteca este închisă

Intrebare: — Așa devreme? Păi, la ce oră s-a închis?

Răspuns: — Știu eu? Pe la 28...

Intrebare: — La ora 28??!

Răspuns: — Nu, tovarășe, pe la 28 iunie. Cam pe atunci mi se pare că a plecat biblioteca noastră. Pînă acum n-am găsit pe altcineva care s-o înlocuiască.

Intrebare: — Pînă găsiți, să trecem la altceva. Vorbiți-ne, de exemplu, despre activitatea brigăzii artistice.

Răspuns: — Păi... Hm..., cu brigada tot așa...

Intrebare: — Tot așa? Va să zică nici despre brigada nu puteți să ne spuneți nimic?

Răspuns: — Cum nimic, tovarășe? Uitiți că brigada se află în fruntea preocupărilor noastre? Uitiți că activitatea brigăzii așa cum semănătura...?

Intrebare: — N-ați vrea mai bine să trecem la altă problemă? Vorbiți-ne despre echipa de teatru.

Răspuns: — Uite ce e, tovarășe, dumneata vrei cu tot dinadinsul să cauți nod în papură. Ce vrei să-ți spun despre echipa de teatru? Teatrul este o acțiune nobilă care trebuie înțeleasă și răspîdită în rîndurile țărănimii muncitoare înlocuind ca o ploaie binefăcătoare. Dar ce-mi bat eu capul cu toate astea? Nu vezi cite am pe cap? Biblioteca, brigada, corul, echipa de teatru... Și-acuma, mai picași și dumneata. Nu-i frumos să-ți omul din treabă, tovarășe!

Pt. conformitate.

Victor Pițigoi

Cea mai gogonată...

— Măi băieți, dau un pachet de țigări cui ne-o spune cea mai gogonată minciună, a zis moș Ion Pirvu, scoțind din chimir țigările.

— Vă spun eu una să înghețați. — Mai demult, cică a fost pe la noi o furtună așa de mare că-au zburat casele pe sus ca fulgii...

— E gogonată, dar nu prea. S-aud alla.

— Furtuna a fost și pe la noi, dar atât de cumplită că au ieșit oamenii să bată ulițele în cue, ca să nu le ia vîntul...

— Da, e destul de gogonată, dar ia să-l aud și pe asta care fmi tot dă ghes.

— Măi oameni, era aici în sat la noi, mai demult, un chibur tare cinstit și bun la suflet...

— Gata, tu ai câștigat. Ține țigările. Minciună mai gogonată decît asta n-am auzit de cînd sînt.

FANTEZII

și NEPOTRIVIRI

Unele cooperative din raionul Pogoanele nu sînt aprovizionate cu niarfurile cerute de cumpărători.

(Coresp. MARIA CONSTANTINESCU)

**Dacă te uii prin cooperativă
Plîmbindu-ți, ușurel, privirea roată
Observi deodată cit e de activă
Și cit de aprovizionată.**

**De pildă, vezi că a rafturile ei
In silve mari ce-ajung pin' la tavan,
Sînt sticle mari de lampă cite vrei,
Deși ne-am electrificat de-un an.**

**Văzînd aceasta, parcă te apucă
Un gînd poznaș și-ți spui, imediat,
Că mai lipsea opaițe s-aducă
Și-un car de cremeni pentru scăpărat.**

**De-asemenea, de-o grijă mare
Se bucură săteanul fumător:
Găsești oricînd pachete lucitoare
De „Lux”, „Virginia” și „Aviator”.**

**— Țigara „Lux” e foarte parfumată —
Ne spuse vinzătorul dezghețat.
Așa doar că nu prea-i căutată:
Se cer „Carpați” și „Olt” aici în sat.**

**Precum vedeți, avem vinzare mică.
Deci cum putem să-ndeplinim noi planul?
Și vinzătorul nostru ne explică:
— Nu noi sîntem de vină, ci... săteanul.**

Mircea Pavelescu

P. S.

**Sătenii spun că ei mai nimerit
Pentru-a sporti volumul la vinzare
S-aducă rechizite, cărți școlare
Și cantități mai mari de Abavil.**

Desen dedicat tractoriștilor de la S.M.T. Văriaș și Sinnicolaul Mare, fruntași pe regiunea Timișoara.

— De ce te culci pe tractor?
— Aci învăț să mă scol mai de dimineață!
(Desen de NIC. NICOLAESCU)

EPIGRAMA

G.A.S. Glodeni, raionul Bacău, a rămas mult în urmă cu insulozările.

**Dacă unii au „uitat”
Că au de insulozat,
Treaba asta negreșit
La GLODENI s-a... înglodit.**

Trioarele din comuna Ceplenița, raionul Hirleu stau nefolosite.

**Ca să fie vinturate
Boabele ne-ntîrziat,
Cineva, e cazul poate,
Să mai fie... scuturat!**

Igor Block

UN OM... CUM SE CADE

POVESTIRE

Cumsecade om tovarășul director Chițimia! Mă cheamă zilele trecute la el, la birou. Zice: — Bun, te angajăm. N-avem însă în schemă post de tehnician agronom. Te luăm ca portar...

Am sărit ca ars: — Păi, cum, tovarășe director? După ce am făcut atîtea studii și mi-am luat diplomă de agronom să mă puneți portar? El suride. Cumsecade om! — Nu, frate, zice. Nu mai înțeles. Portar... în echipa de fotbal a gospodăriei. Te încadrăm la serviciul contabilității. — Păi, nu mă pricep la contabilitate. — Nu-i nimic! Nici nu-i nevoie. Sînt alții care se pricep acolo. Dumneata vei avea mai mult muncă de teren... Adică o să fii pe terenul... de fotbal! Și iar ride. Cumsecade om!

Așa se face că am intrat în serviciu la g.a.s. Monești, cu

drept imediat de joc în echipa de fotbal „Recolta” a gospodăriei. Am căpătat astfel și dreptul de joc și dreptul de a nu veni zile în șir la serviciu, precum și dreptul de a servi la cantină „masă specială”, ambunătățită. (Pentru cei „11 smei” ai echipei se gătește separat). Trai pe vătral, nenicule! Joi după-masă am fost cu mașina la antrenament la Bacău. Cică să ne acomodăm cu terenul pe care vom avea meciul duminică. Vineri și sîmbătă, excursie tot cu mașina la Cheile Bicazului. Auzise tovarășul director că loturile de sportivi fac excursii care ajută la dobîndirea condiției fizice. Ca să se convingă personal, tovarășul director ne-a însoțit și el duminică dimineața pînă la Bacău, la meci. Bineînțeles, tot cu mașina. Zadarnic a protestat tov. Ioanid, inginerul șef, zicînd că de patru zile ținem ocupat un autocamion al gospodăriei și că se strică pe cîmp roșiile culese de-atîtea zile,

neputînd fi transportate la Bacău. Mai susținea că are de livrat la oraș ouă și păsări și... Dar tovarășul director i-a rețezat-o: — Mașina merge cu noi. Nu vrei cumva să duc băieții pe jos pînă la Bacău? Sau cu trenul, să-i zdruncine, s-ajungă oboșiți la meci?

Cumsecade om tovarășul Chițimia!

La Bacău, cantina unde urma să luăm masa nu gătea mîncare duminică. Însă, în cinstea sositii noastre, responsabilul se ară gajase să gătească mîncare în mod special, pentru noi. Ne-am întîlnit acolo și cu jucătorii cekeilalte echipe, „Avîntul”. Într-o metajă după atîta drum, ne-am instalat la mese. Dar iată că responsabilul cantinei, văzîndu-ne pe toți, în pînă, începu să dea din colț în colț. Nu avea ce să ne dea de mîncare pentru că nu-i sosiseră încă alimentele. Zicea bietul om că nu e vina lui, ci a gospodăriei de stat care n-a livrat la timp roșiile și păsările și...

— Păi, nu spun eu că-i bătaie de joc? — a strigat tov. Chițimia, revoltat. — Unde-i grija față de oameni? Și, mă rog, care-i gospodăria aceea că n-a livrat...

— Păi, gospodăria de s'la Monești, — a dat din umeri a mîrit responsabilul cantinei.

La care vorbe tovarășul director a făcut ochii mari, a rămas cu gura căscată și a amuțit iar noi, sportivii, am rămas cu plîmbarea pentru că de mîncat am mîncat cite o ciorbă la restaurant. Nici meciul nu s-a mai jucat. Cei ce la „Avîntul” s-au supărat foc de „organizația noastră” directorului nostru și s-au întors la casele lor.

Am pornit-o și noi amărîți spre Monești. Tot cu mașina bineînțeles. Numai că pe drum priveleștiile nu mai erau așa de pitorești. Cit despre tovarășul director, ce să mai spun? Om mai lovit, mai amărît și mai făcut decît el n-am mai văzut. Păcat. Era un om așa de cum secade!...

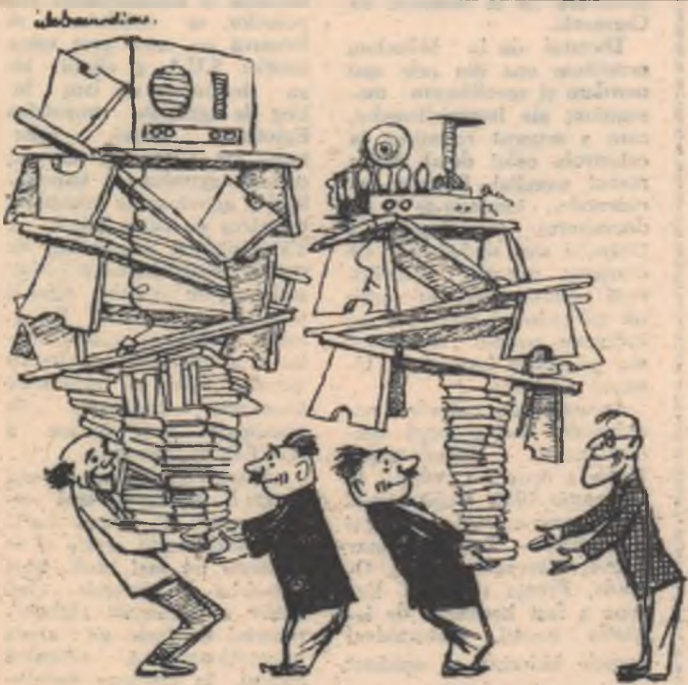
I. Ghilvaru

Cum a rămas un cămin cultural fără inventar...

În ultimii trei ani, o dată cu fiecare semestru, la căminul cultural „Progresul” din comuna Caporal Alexa, regiunea Oradea, se schimbă și directorul. Acest cămin cultural avea cîndva un aparat de radio, mese de șah și o bibliotecă cu sute de volume. Acum nu le mai are. Cele citeva scaune existente sînt și ele împrumutate.

(După o corespondență trimisă de ION B, din comuna Caporal Alexa)

(Desen de CIK DAMADIAN)

VA PREDAU...

VA PREDAU...

VA DAU...

VA DAU MINA...